

[Hans Rasmussen.]

Tingene jo i høj Grad af den Maade, hvorpaa Retsforhandlingerne ledes, og her kan jeg ikke komme bort fra, at Dommerne undertiden gør sig skyldige i Forsømmelighed i Henseende til ikke at sørge tilstrækkeligt for, at det gaar til, som det bør gaa til. Jeg har gennem Avisreferater fra et Par sjællandske Retter bemærket, at der er forekommet Tilfælde, som efter min Mening burde paatales, som i hvert Fald er meget lidt stemmende med det, man har tænkt sig skulde gøre sig gældende paa dette Omraade.

Hvad mener man f. Eks. om, at det oplyses i Dagbladsreferater fra et Retsmøde i Hørsholm, medens der endnu var Jurisdiktion der, at en tilstedeværende Person af en af Parterne bliver spurgt, om han ikke mener, at en tredje tilstedeværende er mere rød i Ansigtet, end Folk almindeligvis plejer at være? Et saadant Spørgsmaal bevirker jo, at Opmærksomheden paa en ubehagelig Maade bliver henledt paa vedkommende, og det har ikke det mindste med Sagens Opklaring at gøre, saa lidt som det har med Sagens Opklaring at gøre, at en af Parterne i en Sag rejste det Spørgsmaal, hvilket politisk Parti et fremmødt Vidne tilhørte. Det er den Slags Ting, som man burde være kommet bort fra, og som Dommeren burde sørge for ikke forefalddt.

Eller jeg kunde nævne et Tilfælde, som jeg har set refereret fra Retten i Helsingør, at en Sagfører giver sig til at udspørge et Vidne om, hvilket Nummer i Klassen han har haft som Barn, om han var i Stand til at følge godt med, om han sad nogenlunde øverst i Klassen eller noget længere nede. Sagen drejede sig om Drabet af en Tyr, tilhørende en Proprietær oppe i Nordsjælland, og Spørgsmaalene havde ikke Spor af Forbindelse med Sagens Opklaring.

Hvad man her var inde paa, var efter min Mening et Overgreb; alle den Slags Ting bør vi undgaa, og det er Dommerens Pligt at sørge herfor. Jeg minder i denne Forbindelse om de Forhandlinger, der tidligere har fundet Sted mellem den daværende Justitsminister og Retsplejeudvalget med Hensyn til Overholdelse af Retsplejelovens Bestemmelser paa de her nævnte Omraader.

Jeg skal derefter anbefale Ændringsforslagene Nr. 100, 104 og 105, der ligeledes tilsigter Beskyttelse af de fængslede, idet vi ønsker fastslaaet, at en sigtet ikke kan begæres fængslet, medmindre der kræves indledet Forundersøgelse eller rejses Tiltale. Vi mener, at ogsaa paa dette Omraade vil

det være nødvendigt at faa ændret Retsplejeloven, naar vi nu er i Lag med at lave den om, og jeg vil føje til, at det jo ogsaa her drejer sig om Rettens Beskyttelse.

Jeg har Indtrykket af, at man hist og her, og ikke mindst her i Hovedstaden, ofte er tilbøjelig til at holde Sagerne paa Efterforskningsstadiet alt for længe, at man i mange Tilfælde søger at gøre Sagen praktisk talt helt færdig, saaledes at naar man kommer saa vidt, at den officielt gaar til Forundersøgelse, saa er den gjort helt færdig, pudset af og alt i Virkeligheden gjort. Men det er ganske utvivlsomt Meningen med vor Retspleje, at Hovedvægten skal lægges paa Forundersøgelsen og det, der dér finder Sted, og at man ikke maa holde Sagerne paa Efterforskningsstadiet alt for længe.

Foruden de Ændringsforslag, jeg her har nævnt, vil jeg gerne sige et Par Ord om de to store Spørgsmaal, der i særlig Grad trænger sig frem, naar man ser paa den her afgivne Betænkning.

Der er for det første Spørgsmaalet om offentlig Votering, hvorom mine Gruppemedlemmer og jeg har tilladt os at stille Ændringsforslagene Nr. 10, 11 og 47. Nu skal jeg ikke her komme ind paa en videregaaende Motivering af disse Ændringsforslag, jeg skal blot henvise til de ret udførlige Forhandlinger, der fandt Sted her i Folketinget i Begyndelsen af Aaret 1926, og hvor det jo gik igennem en Række Udtalelser, at der fra mange Sider var Tilslutning til det Princip, som vi har søgt at give Udtryk for gennem de nys nævnte Ændringsforslag.

Det forekommer mig, at vi maa se at komme over til offentlig Votering i Højesteret. Jeg mener, det er nødvendigt at Hensyn til Retsudviklingen, af Hensyn dertil, at det jo gennem Højesterets Afgørelse er saaledes, at man dér skal stifte Ret, hvor ingen Ret er, og at man ved de Afgørelser, man træffer, skal tilvejebringe noget, der kan være retledende for de underordnede Instanser og ligeledes være retledende og vejledende for Administrationen. Men ogsaa af Hensyn til Publikum forekommer det mig, at det vil være rigtigt at gaa over til offentlig Votering; thi hvorledes skal man ellers skaffe sig Kundskab om, hvilken Vægt man skal tillægge en Afgørelse i Højesteret?

Saa længe det er, som det er nu, fremtræder de ret korte Præmisser — ret korte, selv om de maaske maa siges at være noget bedre nu end tidligere — alligevel som en kollektiv Udtalelse. Man er ikke i Stand til at se, hvorledes et eventuelt Mindretal